

Flukt

Folk kaller det bare Huset.

Eller huset under hammeren. Det stikker en fjellhammer ut bak huset. En svær, glatt bergvegg. Det ser ut som om den kan ramle ned når som helst og slå huset til pinneved. Var det derfor de flyttet, de som bodde der? Det bor ingen der nå.

Jeg står i naustet utenfor det tomme huset. Det går to fotspor gjennom snøen. De går bort til inngangsdøra til huset. Det går ingen fotspor andre veien. De går bare til. To par. De er ikke så store. De må være spor etter unger eller damer.

Døra til huset har alltid vært stengt. Jeg har prøvd å åpne den, men ikke fått det til. Karl har sagt at vi kan bryte den opp. Men det vil jeg ikke. Det har ikke bodd noen der på flere år. Likevel er det ulovlig.

De gamle gardinene i huset er trukket for som alltid. Alt er like stille som alltid. Men likevel må det være noen der inne.

Det dirrer i lomma mi.

Melding fra mamma. «Middag snart,» skriver hun. «Kommer,» svarer jeg. Hjemme ved middagsbordet snakker mamma og pappa om at to unger har forsvunnet. De har stukket av fra et asylmottak. To søsken. De skulle sendes hjem til landet de kommer fra, sammen med moren.

– Men de har bodd her nesten hele livet og har gått på skole her og alt. Nå vil de ikke tilbake, sier mamma.

– Hvordan vet dere dette? spør jeg.

– Det står i avisa.

Oppgaver:

Se Elevbok 6B side 195.

Gjør oppgavene 1–4.

